

Sông Cũng Có Khi Cạn

Contents

Sông Cũng Có Khi Cạn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	20

Sông Cũng Có Khi Cạn

Giới thiệu

Thể loại: Truyện ngắn, hiện đại, HEEdit: RabbitlynSố chương: 10 chươngĐây là một câu chuyện vô cớ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-cung-co-khi-can>

1. Chương 1

Nước sông Nguyên luôn xanh, mùa đông cũng không đóng băng. Sáng sớm sẽ có sương mù, nhưng mặt trời lên là tan, lộ ra dòng sông xanh biếc. Núi hai bên bờ sông không cao, một bên xanh đậm một bên xanh nhạt, có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Thuyền của Minh Đạm đỗ bên sông Nguyên, ban ngày có khi anh đi ra ngoài, hoặc cũng có khi một mình đứng ở đầu thuyền vào ban đêm, mái chèo khua giữa dòng sông khi anh hăng hái bắt cá. Thuyền của Minh Đạm rất lớn, mỗi lần bắt được cá vừa nhiều lại vừa to, mấy ông chủ nhà hàng trong thị trấn đều là bạn

thời trung học của anh, cá của Minh Đạm cũng chuyên cung cấp cho bọn họ. Cho nên trong đám ngư dân, Minh Đạm cũng được coi là một người khá giả.

Thuyền của anh cũng là tốt nhất. Không phải nói về mức độ xa hoa, mà là chất lượng tốt, thường thức tốt. Toàn bộ thân thuyền bằng gỗ, được phết thêm lớp dầu từ cây trẩu. Anh cũng khác với mấy người ngư dân kia, cửa sổ trên khoang thuyền còn chạm khắc hoa, có cả rèm cửa bằng lụa, được trang trí như một phòng ở nhỏ trên thuyền. Ở đuôi thuyền còn để bồn hoa, nhờ ánh mặt trời cây cối sinh trưởng khá tốt.

Lần đầu tiên Trần Uyển nhìn thấy Minh Đạm là khi anh ngồi xổm ở đầu thuyền, đang thả lưới đánh cá. Lưới quần quanh dưới chân anh tạo thành một khoảng màu đen. Anh mặc một chiếc áo ba lỗ, quần xắn đến mắt cá chân, lộ ra bàn chân đỏ. Chân rất to, làn da cũng rất trắng. Một người đàn ông tinh tế, lại chuyên tâm như vậy. Ở phía sau anh, ánh tà dương chiếu xuống mặt sông, tất cả giống như tranh vẽ.

Trần Uyển từng nghe nhắc đến anh. Trên sông có người đàn ông, bộ dáng anh tuấn. Hơn nữa cá anh bắt được đều cung cấp cho những nhà hàng tốt nhất trong trấn. Anh giống như một truyền thuyết, nhưng không có ai thật sự đi tìm anh. Trần Uyển không nghĩ tới mình lại tận mắt nhìn thấy anh.

Minh Đạm thả lưới đánh cá nửa giờ, Trần Uyển cũng theo dõi anh từng giây phút. Trên bờ sông có bậc thang, cô ngồi ở bậc thang thứ tám cách mặt nước, có lẽ cách anh khoảng ba mươi mét. Cho đến khi trời gần tối, Trần Uyển ném điều thuốc trong tay đi, mới đứng dậy bước xuống.

“Này!” Trần Uyển gọi.

Anh không hề ngẩng đầu.

Trần Uyển: “Anh có bán cá không?”

Anh ngẩng đầu, đáp: “Không bán.” Sau đó cũng đứng lên, thu lưới đánh cá lại. Chân anh rất dài, vai cũng rộng. Quả nhiên là vô cùng dễ nhìn.

Trần Uyển lại châm thuốc, cười nói: “Anh bán cho nhà hàng bao nhiêu, tôi sẽ mua lại gấp đôi. Tôi chỉ mua cho một người ăn thôi. Đã lâu không về nhà, cá đầu sông cũng không dễ mua. Xin anh hãy giúp cho, để tôi được nếm lại hương vị trong trí nhớ.”

Không ngờ lần này, anh lại đồng ý: “Được” Thuyền đến gần, anh ném mấy con cá còn sống lên mặt đất. Trần Uyển giả vờ giả vịt nhìn một lúc, thực ra cũng chẳng biết có phải loại ngon nhất không, chỉ vào đồng cá cách chân anh gần nhất: “Chỗ kia đi, bao nhiêu tiền?”

Anh đáp: “Chỗ này khoảng một cân, lấy cô một trăm năm mươi.” Trần Uyển nghĩ thầm, đúng là xấu xa, nhưng ai bảo cô nói ra sẽ trả giá gấp đôi chứ, so với giá cá mè bán trên thị trường thì cũng không quá đắt. Cô gạt đầu, trả tiền. Khối thuốc lá bay bay. Đầu thuyền có một ngọn đèn nhỏ, chiếu vào khiến làn khói trở nên mờ ảo. Cô hút loại “Hà thiên hạ” một trăm đồng một bao. Hai người cúi đầu dưới ánh đèn, cách nhau khá gần. Trần Uyển theo dõi tay anh, anh cầm lấy khăn mặt vắt bên cạnh cửa, lau khô tay rồi mới nhận tiền từ cô. Lúc này Trần Uyển mới thấy rõ dáng vẻ của anh, áo ba lỗ màu đen, quần màu xám, tóc rất ngắn, không có người đàn ông nào ăn mặc giản dị như anh, nhưng anh đứng ở đầu thuyền lại không giống như một ngư dân, mà giống một khách từ phương xa tới, chỉ là đang yên lặng trải qua cảnh chiều này.

Trần Uyển đột nhiên mở miệng: “Có muốn một điều không?” Cô lấy thuốc ra. Sau đó nhìn thấy anh nhíu mày, đáp: “Tôi không hút thuốc.” Không biết tại sao phản ứng này lại khiến Trần Uyển hơi đắc ý, cô “Ừ” một tiếng. Cô biết mình là một người xinh đẹp, tóc dài uốn xoắn, ngón tay thon dài. Áo len đen kết hợp với váy dài khá ổn, trang điểm hài hòa. Trên cổ tay có xăm một con chim nhỏ, bình thường cô cũng không để lộ ra, nhưng hiện tại về quê thăm người thân, cho nên không cần phải để ý. Lúc này chiếc áo len dài tám phân không che được con chim nhỏ kia, còn cô lại dùng bàn tay ấy đưa thuốc, nó lại cách anh không xa. Cô biết là anh nhìn thấy.

Trần Uyển từng quen một bạn trai thời đại học, nhưng hai bên chưa từng có quan hệ thân thể quá sâu, cứ thể không bệnh mà chết. Cô chưa từng thân thiết với người đàn ông nào, cũng lạnh lùng từ chối không ít người có ý với mình. Song lúc này khi cô đứng bên cạnh anh, đi giày cao gót mà vẫn còn thấp hơn anh nửa cái đầu. Nếu lúc này anh ôm lấy cô ném vào khoang thuyền, cô sẽ không chống lại cũng như không hề sợ hãi chút nào.

Anh đi vào trong khoang thuyền, khởi động mô-tơ, thuyền chạy về giữa sông, chỉ để lại cho cô phần đuôi thuyền.

Trần Uyển cầm cá, từ từ đi về phía quảng trường trên đê. Nghĩ lại hôm nay đầu mình đúng bị choáng rồi, nên mới bị một người đàn ông thoáng nhìn qua mê hoặc, mà lại còn là một người đánh cá.

Bạn biết đấy cả đời này bạn sẽ gặp được một vài người như vậy. Người đó có lẽ sẽ dừng lại rất lâu trong cuộc đời bạn, cũng có lẽ chỉ là trong nháy mắt, nhưng người đó giống như lớp sương mù mỏng bồng bềnh trên sông, đột nhiên bị mặt trời xua tan. Chỉ trong một chớp mắt lại khiến bạn cả đời khó quên. Từ đó trở đi trong khoảng thời gian dài đằng đằng, thỉnh thoảng bạn sẽ nhớ tới hình dáng, mùi vị, màu sắc, nhiệt độ của ánh sáng kia. Sau đó trí nhớ nhanh chóng trở nên mơ hồ, nhưng người đó mang lại cho bạn cảm giác lâu ngày vẫn mới mẻ. Bạn biết đời này sẽ không gặp được người thứ hai như vậy.

Trên đời này có lẽ chỉ có một người may mắn trong hàng vạn người mới có thể gặp được người đó lâu dài.

Người bình thường như bạn không phải là một trong số đó.

Tuy vậy Minh Đạm đã để lại ấn tượng khắc sâu cho Trần Uyển. Đêm đó khi cô nằm mơ, không ngờ lại mơ thấy một đôi chân to, dính nước, dẫm trên boong tàu màu nâu. Còn cả khuôn mặt đàn ông mơ hồ rồi lại trở nên rõ ràng. Đó là khuôn mặt sạch sẽ, sáng sủa, tuần tú đến mức khiến người ta khó có thể quên nổi.

2. Chương 2

Nhân kì nghỉ đông Trần Uyển về nhà, nhưng ở nhà cũng không khiến cô cảm thấy vui vẻ.

Mẹ cô tiếc tiền không lắp mạng. Đầu năm cô đã đưa tiền cho mẹ, nên cũng không nhắc lại nữa. Trần Uyển mang laptop về để xử lý công việc, đành phải đến quán net.

Đây vẫn chưa phải là chuyện duy nhất khiến người ta không thoải mái. Mẹ cô không ngừng lải nhải bên tai: “Con đã hai lần rồi đấy, sao còn chưa tìm bạn trai?” “Hôm Quốc khánh Lâm Nhu Hà ở tầng trên dẫn theo bạn trai trở về, người Bắc Kinh, nghe nói có hai căn nhà, còn có cả xe nữa!” Nói xong sâu xa liếc Trần Uyển. Nếu không phải người trước mặt là mẹ mình thì Trần Uyển thực sự muốn lườm rách mắt.

Còn quá đáng hơn là thỉnh thoảng khi mẹ lải nhải hăng say, nói chuyện cũng không hề khách sáo, cười lạnh nói: “Hiện tại chị họ con làm ở phòng bất động sản, tài sản cũng phải lên đến chục triệu. Con thì đường đường là một sinh viên hàng hiệu, đến Bắc Kinh làm việc mà chả có ích gì. Sao còn chưa mua nổi nhà?”

Quan hệ của Trần Uyển với chị họ khá ổn, năm đó cô là người đứng đầu khoa xã hội thi đỗ đại học, sau khi tốt nghiệp nhận lời mời đến Bắc Kinh làm việc. Trong khi chị họ tốt nghiệp xong, công việc dựa vào sắp xếp của cha mẹ và ông bà, cho tới bây giờ hai người chưa từng đi chung một con đường. Tuy nhiên mẹ nói khiến cô ngay cả tâm trạng để phản bác cũng không có. Đóng cửa lại, cầm túi laptop, rời đi.

Từ hai năm trước sau khi cha qua đời, mẹ cô ngày càng sốt ruột. Thực ra sau khi Trần Uyển trưởng thành, cô dần nhận ra mẹ cũng không quá yêu thương mình, đương nhiên là không phải không thương, nhưng so với cuộc sống của cô thì sự kì vọng và thể diện của bà lớn hơn nhiều. Không giống cha cô, khi cô tốt nghiệp đại học, từ ái nói: “Uyển Uyển không muốn thi công chức, không muốn bị gò bó, vậy thì đừng bắt nó thi. Không muốn học nghiên cứu sinh thì không cần học. Muốn làm gì thì làm.” Mẹ còn cãi nhau với cha một trận vì chuyện này. Một thời gian rất dài sau đó, ánh mắt nhìn hai cha con cũng không hề hòa nhã. Cho đến mấy tháng sau, Trần Uyển tìm được công việc khá ổn, tháng đầu nhận được 9000, sau khi để dành 4000 cho tiền thuê nhà và phí sinh hoạt, gửi về nhà 5000, mẹ cô mới dần mỉm cười. Sau đó mỗi dịp lễ Tết gặp mặt họ hàng bạn bè không ngừng nói: “Uyển Uyển nhà tôi làm việc trong công ty lớn, mỗi tháng đều gửi về hơn mười nghìn đấy. Học nghiên cứu sinh, thi công chức gì đó tôi thấy chả có tác dụng, kiếm được tiền vẫn thực tế hơn.”

Chỉ là công việc sẽ có nút thắt và giai đoạn khác nhau. Ba năm sau đó, Trần Uyển trở thành cốt cán trong ngành, mỗi tháng nhận được hai mươi nghìn, nhưng càng lên cao lại càng khó khăn. Từng tháng một so với

trước đó cũng đều áp lực nhiều hơn. Cô cũng phải tự lo lắng cho bản thân, từng tháng tranh thủ tiết kiệm chút tiền. Còn hiện tại mỗi tháng mẹ cô cũng có lương hưu, trợ cấp từ đơn vị của cha cũng gần đến 4000, mức sống như vậy là đủ ở một thị trấn nhỏ. Cho nên mỗi tháng Trần Uyển không cần gửi tiền cho mẹ nữa. Mẹ cũng không nói gì, bà cũng tán thành việc Trần Uyển tính toán cho tương lai, song càng ngày bà càng không hài lòng về cô, cũng càng ngày càng bất mãn với cuộc sống.

Trần Uyển cũng không muốn nghĩ nhiều, bởi vì đó là mẹ cô.

Ánh mặt trời rực rỡ, bầu trời trong xanh, không giống như Bắc Kinh đầy sương mù, thế giới càng chân thật hơn. Trần Uyển đi đến tiệm net tốt nhất trong thị trấn, nhận được điện thoại của giám đốc. Giọng của ông ta khá khách sáo, không quá thân thiết:

“Trần Uyển, cô làm lại cẩn thận logo hạng mục A lần nữa. Ngày mai gửi vào hòm thư cho tôi. Còn cả báo cáo phân tích chi tiết giá trị cho CEO, làm ngắn gọn hơn bản cũ. Ông chủ không thích xem quá dài dòng.”

“Vâng, tôi biết.” Trần Uyển đáp, còn giấu ý cười: “Giám đốc, ngài yên tâm, tôi sẽ gửi đúng hạn.”

Có lẽ thấy thái độ của cô khá tốt, giám đốc cũng cười: “Ở nhà nghỉ ngơi tốt chứ.”

“Rất tốt ạ.”

“Vậy hãy cân nhắc chuyện kia nhé.” Giám đốc nói, “Thực ra không có gì hại với cô hết. Bao nhiêu người muốn một bước lên trời, cũng không có được cơ hội đâu. Ông chủ của chúng ta trong hàng nghìn người mới tìm được một đấng. Trong cả ngành này chỉ có ông ấy mới giống như thiên lôi chỉ đâu đánh đó. Có nhân phẩm, quyết đoán, ánh mắt tinh tường, tôi chưa từng gặp được ai giỏi như ông ấy. Ông ấy thật lòng với cô đấy. Trần Uyển, đừng bỏ lỡ cơ hội.”

Cúp máy, Trần Uyển cảm thấy khó chịu, khóe miệng nhếch lên, bật ra tiếng mắng: “Shit!”

Cửa hàng net này cũng khá, Trần Uyển tìm một chiếc bàn bên cửa sổ ngồi xuống, bắt đầu làm việc, nhưng vẫn không yên lòng. Tàn thuốc sắp nhét đầy gạt tàn, gần hết buổi chiều trên cơ bản đã tạm hoàn thành công việc. Cô đẩy bàn phím, vươn vai. Đáng về khi vươn vai cũng rất đẹp, chàng trai bên cạnh không ngừng lén nhìn cô, Trần Uyển cũng chẳng phản ứng gì.

Khắp nơi đều là người chơi game, có thanh niên, có đàn ông trưởng thành. Khi thì có người hoan hô, khi thì có người mắng chửi, thở dài, lúc này tất cả mọi người đều giống như đứa trẻ. Trần Uyển mỉm cười, lại thoáng nhìn thấy có mấy người đang đứng sau xem một người chơi game.

Trần Uyển cảm thấy hơi quen mắt. Lúc này người nọ vừa chơi xong một trận, bỏ tay khỏi chuột, cầm chai nước bên cạnh, sau đó quay đầu nói chuyện với người ngồi bên. Vì thế Trần Uyển nhận ra Minh Đạm.

Trần Uyển chấn động. Nhìn dáng vẻ của anh thì hình như là cao thủ chơi game. Hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác mỏng, quần bò, thoát nhìn không khác gì với những thanh niên thành thị Trần Uyển thường xuyên nhìn thấy, không hề quê mùa chút nào. Có cô gái bưng đĩa hoa quả, ghé vào màn hình, cười đưa cho anh. Minh Đạm hất tay, lúc này những người phía sau anh cũng tản đi. Anh sờ hộp thuốc trên bàn, châm một điếu.

Hóa ra không phải anh không hút thuốc mà chỉ không nhận điếu thuốc của cô thôi.

Một ngư dân, hút một bao phù dung vương hai mươi một đồng, không đắt cũng không rẻ, nhưng lại giống như một nam thần ở ẩn nơi đây.

Đúng lúc này, anh đột nhiên nghiêng đầu nhìn qua.

Tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung, cô mỉm cười, ánh mắt anh vẫn như sương mù trên sông, yên tĩnh, thâm sâu, sạch sẽ nhưng không hề dịu dàng.

Chỉ là hôm nay Trần Uyển không có tâm trạng chọc ghẹo người lạ. Cô cầm lấy túi, tính tiền rồi đi.

Minh Đạm đã hút hết điếu thuốc, tính chơi ván nữa. Anh họ Minh Thụy ở bên cạnh thấp giọng: “A Đạm, có nhìn thấy người đẹp ngồi cách chúng ta hai hàng không?”

Minh Đạm: “Có. Sao vậy?”

Minh Thụy nhỏ giọng: “Vừa rồi anh nhìn thấy trên cổ tay cô nàng có hình xăm, xem ra là một người đẹp ngang ngược.” Trước nay Minh Thụy luôn là người thành thật, nhưng lúc này giọng hơi ngả ngớn.

Minh Đạm đáp: “Cô ấy không ngang ngược đâu, là một cô gái thành thật đấy.”

3. Chương 3

Chỉ là hôm nay đã xảy ra chuyện vô cùng cầu huyệt.

Trần Uyên bị người ta chòng ghẹo.

Quán net vốn là nơi vàng thau lẫn lộn, ở trong thị trấn nhỏ, hỗn tạp đủ mọi loại thành phần. Trần Uyên là một người phụ nữ, đã hút thuốc lại còn có hình xăm, dáng vẻ cũng kiêu ngạo, quả thật hơi bắt mắt. Khi cô chuẩn bị chạy, mấy người đàn ông đột nhiên nhào người về trước máy tính của cô: “Này, người đẹp, kết bạn nhé?” “Em tên gì thế?”

Trong quán net có rất nhiều người nhìn qua. Tên cầm đầu vốn chỉ đến bắt chuyện, nhưng ánh mắt không tự chủ được bị cô hấp dẫn, không nhận được biến thành khiêu khích. Đã thế Trần Uyên vốn không phải là người cam chịu, lạnh lùng đáp: “Không có hứng thú.”

“Aiz ui...” Có người đàn ông cao giọng, “Kiêu cái gì mà kiêu, biết nói chuyện với ai không?”

Có người nhỏ giọng: “F*cking bitch!”

Mấy người đàn ông cười ha ha. Những người khác trong quán net cũng không dám lên tiếng.

Trần Uyên không sợ bọn họ, cực kì chán ghét, nhưng sợ gặp phải những tên liều mạng, lúc này ánh mắt cô dừng trên người Minh Đạm. Anh vốn đang tập trung chơi game, hiện tại lại ngừng, Trần Uyên không hiểu hình ảnh trên màn hình, chỉ nhìn thấy anh ngồi yên hút thuốc.

Trần Uyên xoay người, đi đến sau lưng, vỗ vai anh: “Đi thôi.” Minh Thụy ở bên cạnh kinh ngạc nhìn anh, nhưng điều khiến Minh Thụy ngạc nhiên hơn là em họ anh ta lại đứng lên. Anh vừa đứng lên, lập tức cao hơn mấy tên kia đến cả cái đầu. Trần Uyên không biết mấy tên kia có quen anh không, nhưng đám người đó cũng lập tức im bật.

Minh Đạm đặt tay lên vai Trần Uyên, “Đi thôi.”

Mấy chàng trai đang chơi game ở phía sau Minh Đạm đều đứng lên, cười nói: “Anh Minh, đi thông thả.”

Trần Uyên đi theo Minh Đạm rời khỏi quán net, sau đó không còn chút sóng gió nào. Ngoài cửa là đường cái, cũng có bậc thang đi thông ra bờ sông, Minh Đạm ôm lấy cô, đi về phía bậc thang. Lúc này là chạng vạng, ánh sáng mờ chiếu vào núi đối diện, cũng dừng trên con đường này. Bên kia đường là bức tường rêu phong của ngôi chùa cũ. Đi được một đoạn, cho tới khi tiệm net đã khuất, Minh Đạm buông tay ra.

Chỉ là Trần Uyên không muốn để cho anh buông ra. Cô bắt lấy cánh tay anh, nhìn thấy sự kinh ngạc hiện lên trong mắt anh. Cô kiễng chân, hôn một cái lên miệng anh. Cảm giác kia khiến cô run rẩy. Ai ngờ cô bị anh đẩy ra, không chỉ vậy mà còn bị ép lên tường, anh hỏi: “Em có ý gì?”

Trần Uyên mỉm cười đáp: “Anh có ý gì? Đi theo em ra đây lại còn mang em đi vào con đường nhỏ?”

Vì thế Minh Đạm hiểu ra cô gái trước mắt này giống như lưới đánh cá dễ dàng quần quanh, còn anh là cuộn chỉ ở giữa kia, không thể dễ dàng biện bạch quan hệ với cô. Hơn nữa anh cũng không có cách nào giải thích được là tại vì mình quen đi ra sông, chứ không phải cố ý mang cô đến nơi hẻo lánh.

Thấy dáng vẻ im lặng của anh, Trần Uyên lại cảm thấy hơi đáng yêu, dịch về trước mấy bước, khẽ nói: “Ngây người ra đó làm gì, còn muốn hôn nữa à?”

Mặt trời xuống núi, con đường nhỏ trở nên âm u. Minh Đạm thả tay xuống, Trần Uyên tự giễu cười, “Tạm biệt, hôm nay cảm ơn anh. Vừa rồi... chỉ là đùa thôi, đừng để ở trong lòng.” Cô xoay người vòng về đường cũ. Đi được vài bước, đột nhiên nghe thấy anh hỏi: “Này, em tên gì thế?”

Trần Uyên xoay người, nhìn xuống từ trên cao, cười nói với anh: “Trần Uyên, Trần trong nhĩ đông trần, Uyên trong từ đầu của cụm tựa như, còn anh?”

“Minh Đạm.”

Trần Uyên: “Lần sau sẽ tìm anh mua cá, cá mua hôm qua ăn cực kì ngon.”

Minh Đạm lại nói: “Không cần.”

Trần Uyên sững sốt, anh đã xoay người đi về phía sông.

Trần Uyên về đến nhà, mẹ đã nấu xong cơm tối. Có lẽ hôm nay đánh bài thắng được chút tiền, thoát nhìn mẹ cô khá vui, vẻ mặt cũng dễ coi hơn với Trần Uyên. Cô ăn nốt canh cá còn thừa tối qua, mẹ cô nấu ăn vô cùng ngon, canh cá nấu như sền sệt, cực kì thơm. Trần Uyên cảm nhận được hương vị quán quanh môi với răng, đột nhiên nhớ tới nụ hôn vừa rồi, tim đập thình thịch.

Tuy nhiên cô cũng sớm ném ra sau đầu, dù sao cô và Minh Đạm cũng chỉ là bè nước gặp nhau mà thôi, khó mà có thể gặp lại lần nữa, đúng không? Cô và anh hoàn toàn không có cái gọi là sau đó. Hơn nữa, anh đã nói không cần cô mua cá nữa mà. Có lẽ là ghim thù nên sẽ nhớ kĩ tên cô. Nghĩ vậy, trong lòng Trần Uyên đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Cô không thể nhịn được nhớ tới lời nói ban ngày của giám đốc. Bọn họ cũng không ép cô, chỉ là dùng tâm tư lẫn lộn hơn mười năm trong thương trường cám dỗ cô, nói bóng gió cho cô, hơn nữa làm như thể không hề uy hiếp cô.

Bây giờ cô vẫn còn thuê một căn phòng đơn giản, không có hộ khẩu Bắc Kinh không mua được xe, cho dù có mua được thì lại phải chịu thêm gánh nặng chi phí sử dụng. Cô không biết đến lúc nào mới mua được nhà, cô cũng không muốn vay tiền để rồi phải gánh theo món nợ trên lưng ba mươi năm trời. Cô còn muốn học hỏi thêm, cô còn muốn thăng chức, hơn nữa muốn đạt thêm nhiều thành tích trong công việc.

Nếu cô chịu được khổ, có lẽ còn phải lẫn lộn thêm mười năm, hai mươi năm, thậm chí là ba mươi năm mới có thể thực hiện được giấc mộng. Hoặc là hiện tại nền kinh tế suy thoái, cả ngành đều lao đao lan đến cả cô, không có gì là không thể hết.

Song chỉ cần cô gạt đầu, tất cả sẽ thuộc về cô, thậm chí còn vượt xa hơn rất nhiều.

Giám đốc không hề nói dối. Ông chủ cô quả thực là nhân tài kiệt xuất trong ngành. Người nọ phán đoán chuẩn xác xu thế ngành, cho dù là tốt hay xấu, ông ta đều dẫn dắt mọi người kiếm được chén cơm. Xuất thân của ông ta sâu không thấy đáy, làm việc luôn quả quyết. Ông ta luôn giữ mình trong sạch, không nói đến mỹ nữ như mây trong công ty, thì cũng đẩy các cô gái hoàn toàn phỉ yến gãy, xinh đẹp trẻ trung, song ông ta chưa từng lôi kéo quan hệ với bất cứ nhân viên nữ nào. Năm nay ông ta đã ngoài bốn mươi, con gái du học ở Mỹ, vợ hiếm khi xuất hiện ở công ty. Tất cả các nhân viên nữ đều nói ông ta là người đàn ông tốt có thể gặp gỡ nhưng không thể cầu được, lấy được ông ta là đã tu luyện được mấy đời.

Trước đó khi Trần Uyên chịu trách nhiệm hạng mục từng báo cáo cho ông ta mấy lần, cũng được chỉ bảo lỗi sai, nên càng thêm sùng bái. Ông ta cũng dịu dàng âm thầm như một người anh lớn. Ai mà nghĩ được ông ta lại có ý nghĩ với cô chứ?

Ý nghĩ gì của ông ta thì cũng đều là chuyện lớn hết. Tất cả thứ gì ông ta muốn luôn đạt được.

Trần Uyên không phải là chưa từng nghĩ đến chuyện nghỉ việc, chỉ là có thể chạy đi đâu đây? Gần như tất cả nhân tài trong ngành đều làm việc dưới trướng của ông ta. Hơn nữa nghe nói mấy ông chủ của các công ty lớn đều có quan hệ với ông ta. Tuy Trần Uyên cảm thấy ông ta không phải là người dễ tiện, nhưng cô thực sự hiểu được ông ta sao? Nếu có người thổi tiếng gió cho mấy bộ phận nhân sự của các công ty khác, liệu Trần Uyên cô còn sống được không? Đối ngành ư? Cô đã làm ba năm rồi, khó lắm mới có chút thành tích, nói thì dễ hơn làm.

Thời đại thái bình, công việc quản lý thăng tiến, ai mà biết được có cạm bẫy rình rập không?

Quan trọng hơn là đối với Trần Uyên đây có thực sự là một cái bẫy không?

Chỉ là tồn mấy năm, đời này có thể muốn sống như thế nào thì sống như thế ấy, trong bao nhiêu người mới có một người thực hiện được như vậy. Đó còn không phải là một người đàn ông đáng ghét, thậm chí là người vô cùng hấp dẫn, là thần tượng của cô.

Lẽ nào cô không hề có chút động lòng sao?

Suốt đêm đó Trần Uyên mang theo tâm trạng rối bời chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, mẹ đã ra ngoài mua đồ ăn. Hôm nay cô thay bộ quần áo thể thao, tính ra ngoài ăn sáng.

Cô thấy Minh Đạm đứng bên khu xanh hóa, vẫn là bộ quần áo ngày hôm qua, rất tuần tú. Anh gọi: “Trần Uyên.”

Trần Uyên đi qua, hỏi: “Anh làm gì ở đây thế?”

Anh nhìn cô mấy giây, mới đáp: “Anh đợi em.”

Trần Uyên hỏi: “Tại sao?”

Dáng vẻ của cô thoát nhìn hơi lạnh nhạt, so với hôm qua như thể hai người. Minh Đạm cầm lấy cánh tay cô, giống như hôm qua cô làm vậy với anh, “Thế nào? Em cho rằng anh là người đàn ông muốn hôn là hôn được sao?”

Lời tác giả: Chồng Lão Mặc khuyên đi Tây Tạng, Vĩ Ngự khuyến khích đi Uganda, Ngự Tĩnh Phan Hương khuyến khích đi Nam Cực. Tôi đều nghiêm túc từ chối bọn họ. Thân là một trạch nữ, tôi phải tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của trạch nữ, kiên quyết không đi đến những nơi kì quái.

Lời người dịch: Đọc cái PS này mới biết ngoài Tùy Hầu Châu là người bạn thân Lão Mặc thường xuyên tương tác trên weibo từ hồi còn ở Tân Giang, giờ biết thêm Lão Mặc có quan hệ tốt với cả Vĩ Ngự và cả Ngự Tĩnh Phan Hương, thảo nào đợt đó Lão Mặc có phát weibo ủng hộ khi cuốn sách “Chuyện tháng tư” của Vĩ Ngự xuất bản ^^

4. Chương 4

Minh Đạm và Trần Uyên ngồi ngoài cửa một quán mỳ trong ngõ, chiếc bàn nho nhỏ, băng ghế dài. Khi Minh Đạm ăn hết một bát mỳ, cũng là lúc Trần Uyên bỏ đũa xuống. Bởi vì anh tìm được quán mỳ này quá ngon, tốc độ ăn của cô suýt chút nữa vượt qua cả anh.

Minh Đạm lấy khăn giấy lau miệng, đưa một tờ cho cô, Trần Uyên lau miệng, rồi lại quay về với dáng vẻ giả vờ, hỏi: “Sao anh biết em sống ở đâu?”

Minh Đạm: “Hỏi thăm.”

Trần Uyên cũng hiểu ra. Thị trấn cũng chỉ lớn như vậy thôi, có khi hai người còn học chung trường, năm đó cô cũng có chút danh tiếng. Anh muốn hỏi thăm cũng không khó, cô mỉm cười.

Minh Đạm đứng lên: “Đi thôi.”

Trần Uyên: “Đi đâu?”

“Em cứ đứng lên là được, không cần hỏi nhiều.”

Trần Uyên: “Ha ha...”

Đột nhiên tay bị anh cầm lấy, Trần Uyên hơi ngẩn người, còn anh trời sinh vốn là người theo chủ nghĩa đàn ông, lúc này cũng không nhìn cô, chỉ nắm tay thật chặt.

Trần Uyển cảm thấy cả đời này mình sẽ nhớ mãi hình ảnh đó: Ánh mặt trời chiếu xuống ngô nhỏ, bức tường cao cao, có người đàn ông coi như là xa lạ nắm tay cô đi về phía trước. Tất cả tiếng động trên thế gian này đều biến mất chỉ còn lại tiếng bước chân của bọn họ.

Song Trần Uyển đâu phải là một người dễ dàng thỏa hiệp, cô không giãy ra, mà còn nắm chặt cánh tay anh, cười hỏi: “Đi nhanh như vậy làm gì? Hoảng sợ à?”

Cô giống như một con hồ ly muôn mặt, lạnh lùng, cô độc, lạc lối, chăm chú... Lúc này giống như một tiểu yêu tinh coi trời bằng vung. Minh Đạm khẽ cười trong lòng, nhưng trên mặt lại bình thản. Sau đó ngón tay khẽ vòng quanh cổ tay cô, chỗ có xăm hình con chim nhỏ. Sau đó nhìn thấy mặt cô ửng đỏ.

Minh Đạm dẫn Trần Uyển lên một chiếc xe buýt du lịch, ngồi khoảng nửa tiếng tới một ngọn núi bên bờ sông. Trần Uyển hỏi: “Chỗ này có gì thế?” Minh Đạm đáp: “Leo lên sẽ biết thôi.”

Cuối cùng thực sự phải leo lên. Khi Trần Uyển nhìn bậc thang mãi không có điểm cuối, thực lòng muốn mắng chửi người. Cô sống lâu ở thành phố lớn như vậy, đã có khi nào phải đi bộ lâu như thế chứ? Cho dù trước đó cô cũng chưa từng bao giờ leo núi.

Cô yếu ớt hỏi: “Có bao nhiêu bậc thang thế?”

Minh Đạm: “Không nhiều lắm, chín trăm chín mươi chín bậc thôi.”

Trần Uyển quay đầu lại muốn xuống lại bị anh bắt quay lại, cầm chặt tay, nói: “Thư giãn gân cốt một chút, nếu không sao ngắm được cảnh đẹp?”

Trần Uyển: “Em không muốn xem.”

Minh Đạm: “Em muốn xem, ánh mắt em đang đấu tranh kìa.” Nói xong lại kéo cô đi lên, đi được một đoạn, Trần Uyển không nhịn được mỉm cười. Cô thực sự muốn sao? Anh hiểu được ánh mắt của cô?

Trên đường vừa đi vừa nghỉ, nên cũng không quá mệt. Những vách đá ven đường sẽ có câu thơ do người xưa để lại, cũng có đình nghỉ mát điêu linh. Lúc này vào cuối thu, lá cây trên núi đã ngả vàng chuyển đỏ, màu sắc vô cùng đẹp đẽ. Thỉnh thoảng Minh Đạm nắm tay cô, thỉnh thoảng cô tựa vào vai anh nghỉ ngơi, nhưng sự thân mật cũng chỉ dừng lại ở đó.

Trần Uyển khát nước, Minh Đạm tìm được một ông cụ mua mấy quả dưa chuột, rửa qua nước suối, đưa cho cô ăn. Trần Uyển ăn dưa chuột tươi, lên tiếng: “Chưa bao giờ em cảm thấy ăn dưa chuột lại ngon như vậy.”

Cô ăn hai quả, Minh Đạm chỉ ăn có một, lau chút nước bắn lên mặt, đáp: “Thật sao? Anh cũng vậy.”

Cuối cùng đã tới đỉnh núi. Trần Uyển không ngờ ở quê mình lại có cảnh đẹp như vậy. Biển mây lững lờ, ánh sáng giống như người dùng bút họa một nét giữa núi và sông. Sông Nguyên phát ra ánh sáng như ngọc, uốn lượn quanh co. Khung cảnh hùng vĩ mà không mất đi vẻ tú lệ, chỉ có lên tận đỉnh núi mới nhìn thấy. Hai người im lặng không nói gì. Một lát sau, Trần Uyển lên tiếng: “Xuống núi thôi.” Minh Đạm: “Ừ.”

Về đến thị trấn đã là buổi chiều. Hai người xuống xe, đứng ở ven đường, Minh Đạm hỏi: “Buổi chiều em có bận gì không?” Trần Uyển liếc anh, “Biết rõ còn hỏi.” Minh Đạm còn chưa kịp phản ứng, Trần Uyển đã nói: “Anh biết thừa em không bận gì.”

Minh Đạm mỉm cười, để tay lên vai cô, “Buổi chiều anh có hẹn với người ở quán net, có muốn đi cùng không?”

Trần Uyển: “Nhưng em không hiểu về game.”

Minh Đạm: “Em không cần hiểu đâu. Ngồi bên cạnh anh lên mạng là được.”

“Là quán net lần trước à?”

“Đương nhiên là không.”

Trần Uyển: “Vậy thì được.”

Tới quán net, Minh Đạm đi thuê phòng tình nhân. Bên trong ngoài hai máy tính còn có sofa, TV, trang trí cũng khá. Minh Đạm đeo tai nghe, bắt đầu chơi game. Trần Uyển ngồi bên cạnh anh, nhìn một lát, hình

ảnh rực rỡ, thực sự là không hiểu gì hết, cũng đeo tai nghe, bắt đầu xem phim. Ngay cả cô ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay.

Khi cô tỉnh lại trời bên ngoài đã tối rồi. Bên cạnh không có người, Minh Đạm đứng trước cửa sổ, bóng dáng cao cao mà cô độc.

Trần Uyển ngồi dậy, không nói gì, đi vào WC rửa mặt, súc miệng, chỉnh lại tóc một chút, cảm thấy tạm ổn, mới đi ra.

Anh vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, nhìn cảnh sông bên ngoài, dáng vẻ nhàn hạ. Bởi vì không bật đèn, cho nên bóng dáng của anh hơi mơ hồ.

Trần Uyển đi qua, hỏi: “Đánh thắng không?”

Minh Đạm: “Tiêu diệt đối phương cả ba lần.” Tuy Trần Uyển không hiểu, nhưng cảm thấy rất lợi hại, mỉm cười: “Oa, lợi hại thế sao?”

Anh khẽ đáp: “Hôm nay tâm trạng của anh tốt, ra tay tất nhiên là lợi hại rồi.”

Trần Uyển thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, không phải có một số người nghề nghiệp chính là thi đấu game sao? Nghe nói còn kiếm được rất nhiều tiền, nếu anh lợi hại thế, sao không tham gia?”

Lúc này Minh Đạm im lặng mấy giây mới đáp: “Sao em biết trước kia anh không phải chứ?”

Điều này khiến Trần Uyển thực sự kinh ngạc, nhưng Minh Đạm cũng không tính nói nhiều, hỏi: “Buổi tối muốn ăn gì?” Trần Uyển cúi đầu xem đồng hồ: “Nguy rồi, đã muộn vậy à, em phải về nhà ăn tối. Chắc mẹ em đã nấu xong cơm rồi.” Cô cầm lấy túi trên sô pha, lại phát hiện Minh Đạm đi ngay sau, cách rất gần. Trong phòng rất tối, chỉ có ánh sáng phát ra từ hai chiếc máy tính. Trần Uyển nói: “Minh Đạm, em về đây.” Anh ôm lấy eo cô, cả người Trần Uyển mềm nhũn.

Trong phòng vừa tối vừa tĩnh lặng, tiếng người bên ngoài dường như cách rất xa. Trong không gian nhỏ này, Minh Đạm áp sát cô lên sô pha hôn môi. Ngay từ lúc nhìn thấy anh đứng ở đầu thuyền, cô đã biết anh là người đàn ông từng trải rồi, nhưng vẫn không ngờ mình lại bị anh hôn đến mức không thoát được. Anh giữ lấy mặt cô, thỉnh thoảng vuốt ve tóc cô, hai má rồi lại đến cánh tay. Hơi thở của hai người quấn lấy nhau, như có một dòng khí nóng bao quanh lấy hai người.

Qua một lúc lâu anh mới ngừng lại, ôm cô ngồi trên sô pha. Cả người Trần Uyển còn mê man, tựa vào ngực anh, hỏi: “Minh Đạm, anh muốn làm gì?”

Minh Đạm đáp: “Xem ra, chỉ hôn thôi chưa đủ. Em vẫn chưa hiểu được anh muốn gì.”

5. Chương 5

Trần Uyển đột nhiên thức dậy, nhìn thấy di động có tin nhắn:

“Anh chờ em bên bờ sông.”

Cô mỉm cười, vội bỏ khỏi giường, mẹ nhìn dáng vẻ của cô, hơi nghi ngờ: “Uyển Uyển, gần đây con bận gì thế?”

Trần Uyển: “Không có gì ạ, tụ tập với bạn bè.”

Sáng sớm mặt trời vừa mọc, thuyền cứ thế trôi trên sông. Buổi trưa, Trần Uyển ngủ trên giường của anh, khi tỉnh lại phát hiện anh nằm bên cạnh, ôm eo cô. Trần Uyển nhìn anh một lúc lâu, trong lòng hơi chua xót.

Mấy ngày đó, hai người dường như lúc nào cũng dính lấy nhau. Thị trấn không lớn, bọn họ đã nhanh chóng đi dạo hết. Minh Đạm là người rất biết hưởng thụ cuộc sống, mỗi sáng mang cô đi ăn những món đa dạng.

Sau mấy lần ăn trưa và tối bên ngoài, sau đó gần như đều ăn đồ do chính tay anh nấu trên thuyền. Anh còn lái thuyền mang cô xuôi dòng, ven sông là những đảo nhỏ, bến tàu, bọn họ đều lên chơi mấy lần.

Anh hôn cô trong đầm lầy, trong đầm cỏ, nắm tay cô đi dạo trên một đảo nhỏ hoang vắng. Có rất nhiều lúc Trần Uyển cảm thấy cuộc sống ở Bắc Kinh, công việc, ông chủ như thể là chuyện của thế giới bên kia, chỉ có ánh sáng trước mắt này, độ ấm lòng bàn tay anh, còn cả con người anh mới là thật sự.

Song Trần Uyển thích nhất vẫn là đứng trên thuyền của anh đi đến bất cứ nơi đâu. Một con thuyền nhỏ, một người đàn ông sạch sẽ mặc quần vền đến mắt cá chân, tựa như một giấc mộng phiêu bạt trên sông, cuốn theo cô chìm đắm.

Trong lúc đó, giám đốc cũng từng gọi điện thoại đến, nhưng lần đó giọng của Trần Uyển rất khác, bởi vì lúc ấy cô ngồi trên mặt cỏ, nhìn Minh Đạm câu cá. Cô nói: “Vâng, giám đốc, hết kì nghỉ tôi sẽ trở về. Công việc ngài giao cho tôi không có vấn đề gì.” Giọng cô dường như thuận theo, rồi lại vô cùng bình thản. Nếu nói Trần Uyển từng không chắc chắn về thủ đoạn của bọn họ, hiện tại nếu đối lại là người sau lưng giám đốc là anh, biết đâu Trần Uyển sẽ sa lưới.

Hôm sau bắt đầu đếm ngược số ngày nghỉ. Hôm nay mẹ Trần Uyển vốn muốn gọi cô đi cùng thăm người thân, nhưng cô từ chối. Mẹ cô liếc mấy cái, nhưng không nói gì.

Từ sáng Trần Uyển đã lên thuyền Minh Đạm.

Ăn sáng xong, anh ôm lấy cô, ngồi ở đầu thuyền hóng gió. Hôm nay cả hai đều rất im lặng.

Trần Uyển hỏi: “Hôm nay chúng ta làm gì?”

Minh Đạm đáp: “Hôm nay anh phải đi đón dâu với anh họ ở làng, mai mới về. Tí nữa sẽ lên đường, anh về sẽ tìm em.”

Trần Uyển không nói gì.

Minh Đạm xoay mặt cô về phía mình, hỏi: “Sao vậy?”

Trần Uyển: “Sáng mai em sẽ quay về Bắc Kinh, phải đi làm rồi.”

Minh Đạm im lặng một lúc, hỏi: “Khi nào quay về?”

Trần Uyển: “Nhanh nhất cũng phải Tết âm lịch.”

“Vậy còn hai tháng nữa.”

“Đúng vậy.”

Không bao lâu sau, anh họ gọi điện thoại đến thúc giục. Minh Đạm cập thuyền vào bờ, Trần Uyển nhảy lên bến, nói: “Minh Đạm, tạm biệt.” Ai ngờ Minh Đạm cũng nhảy lên bờ, ôm lấy cô, không nói gì bắt đầu hôn cô. Trên bến có không ít người, tất cả đều ồn ào. Minh Đạm không để ý, Trần Uyển cũng vậy. Một lát sau, Minh Đạm thả cô ra, “Uyển Uyển, tốt rồi.”

Hôm nay Trần Uyển hơi bất an, thế nên về nhà ánh mắt mẹ nhìn cô vô cùng u ám, cô cũng không phát hiện ra, song nhìn thấy cô sắp xếp hành lý, sắc mặt mẹ cũng dịu đi không ít.

Tối đêm, Trần Uyển lại không ngủ được. Bên ngoài mưa càng ngày càng to, lộp độp trên mái hiên. Trần Uyển đứng lên, nhìn cả thị trấn chìm trong bóng đêm. Hôm nay Minh Đạm lái thuyền đi, có lẽ hiện tại anh đang tham dự hôn lễ, có lẽ đang làm loạn động phòng, có lẽ cũng đang ngủ chăng? Anh không hề nhắn tin hay gọi điện. Bọn họ cứ tạm biệt như thế, liệu có còn gặp lại?

Đột nhiên nhận được tin nhắn.

Minh Đạm: “Em ngủ chưa?”

Trần Uyển nhìn đồng hồ, một rưỡi sáng. Đột nhiên lập tức có phản ứng, nhảy khỏi giường mặc quần áo. Mẹ cô vốn đang ngủ, nghe thấy tiếng động khoác áo ra khỏi phòng, hỏi: “Hơn nửa đêm rồi còn đi đâu?”

Trần Uyển: “Bạn học con có việc gấp.”

Mẹ: “Bạn học bạn học! Con làm gì từng thân thiết với bạn học nào đến thế? Rốt cuộc là đi đâu?”

“Mẹ không cần quan tâm.”

Mẹ cô lập tức nổi giận, quát: “Đêm hôm khuya khoắt, một cô gái như con, rốt cuộc còn muốn đi đâu chơi bởi?” Trần Uyển nghe thấy hai chữ “chơi bởi”, tim như bị đâm một nhát dao. Cô nói: “Không cần chờ con.” Tông cửa xông ra ngoài.

Bị mẹ mắng nhiếc một trận, Trần Uyển đi vội, xuống dưới nhà mới phát hiện không mang theo ô. Trong lòng cô có chỗ nào đó đang cuộn trào, cho nên hoàn toàn không thêm quan tâm đến mưa miếc gì hết, xông vào màn mưa.

Chạy băng băng một đường, khi đến bờ sông, phát hiện xung quanh tối om, ngay cả bờ cũng không thấy, chỉ có một chiếc thuyền cô quen thuộc đứng ở bến. Bên trong đèn vẫn còn sáng, anh ở trong đó càng thêm bấp bênh.

Trần Uyển nhảy lên thuyền, cửa khoang lập tức mở ra, Minh Đạm đứng lên, Trần Uyển nhào vào trong ngực anh. Anh ôm chặt lấy cô, đóng cửa lại, tất cả mưa đều bị ngăn hết bên ngoài. Anh giật mình: “Sao không che ô, để ướt thành thế này?” Trần Uyển hơi rùng mình, cười nói: “Quên mất,” Anh nói: “Mau lên giường, cởi quần áo ướt ra, đắp chăn vào.” Nói xong, đi đến căn phòng bên cạnh, đó là phòng bếp nhỏ của anh.

Trần Uyển hơi do dự, nhưng vẫn cởi sạch, chui vào trong chăn, một lúc lâu mới có cảm giác sống lại. Đây là chiếc chăn, chiếc giường mỗi ngày anh dùng, cô cảm nhận được sự run rẩy trên từng tắc da thịt.

Minh Đạm xách chiếc bếp lò nhỏ vào, đặt bên giường, sưởi ấm cho cô, lại mang theo cái giá, vắt khô từng chiếc quần áo, rồi mới phơi lên. Sau đó rót cho cô cốc trà nóng. Trần Uyển cầm cốc trà, lúc này mới chú ý tới anh đang ngồi bên bếp lò, sắc mặt ửng đỏ, hơn nữa trong khoang thuyền còn có mùi rượu.

Trần Uyển hỏi: “Anh uống rượu à?”

Minh Đạm: “Ừ.”

Trần Uyển: “Không phải nói mai mới trở về sao? Tại sao nửa đêm đã về rồi?”

Minh Đạm vẫn đang vắt nước từ quần áo, “Lúc đầu uống rượu, ngủ mấy tiếng, sau khi tỉnh lại đột nhiên nhớ đến em nên lái thuyền quay về.”

Trần Uyển: “À. Anh bị rượu sai khiến.”

Minh Đạm mỉm cười: “Đúng vậy, suýt chút nữa thì lái sai hướng đến Bắc Kinh.”

Trần Uyển im lặng.

Bóng đèn màu vàng chiếu xuống khoang thuyền yên tĩnh. Minh Đạm lại cầm lấy một món, là bra của cô. Anh khẽ vắt nước, rồi phơi lên. Động tác hơi dừng lại, Trần Uyển nhìn thấy chỉ còn lại món đồ cuối cùng, là quần lót của cô.

Trần Uyển muốn nói “Để em tự làm”, nhưng lời đến bên miệng, lại nuốt xuống.

Minh Đạm vắt khô, phơi lên, sau đó mới tựa vào ghế, quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười,

Trần Uyển đột nhiên cảm thấy không thể ngăn cản được nữa. Không thể ngăn cản nụ cười của anh, không thể ngăn cản luồng nhiệt nào đó đang bao phủ lấy đầu óc mình. Cô nói: “Minh Đạm, anh lại đây, hôn em.”

Minh Đạm đứng lên, cơ thể che khuất hơn nửa ánh sáng. Trần Uyển nhắm mắt lại, rồi lại mở ra. Anh hỏi: “Em chắc chắn chứ?” Trần Uyển gật đầu, mỉm cười: “Dù chết cũng không tiếc.” Minh Đạm leo lên giường, giữ mặt cô qua lớp chăn: “Nói lời vớ vẩn gì đấy.” Trần Uyển đã nhào qua hôn anh. Hôm nay cô rất chủ động, hôn một lát, Minh Đạm cũng không nhịn được nữa. Anh xúc chấn lên, chui vào.

Trần Uyển chưa bao giờ thực sự làm tình với đàn ông, nhưng Minh Đạm mang lại cho cô sự kích thích quá mãnh liệt. Đêm đó bọn họ làm đến bốn lần, khi bình minh, cả người Trần Uyển mềm nhũn như bùn, được anh ôm chặt trong ngực. Hai người mơ màng ngủ một lúc, khi Minh Đạm tỉnh lại, phát hiện Trần Uyển đã mặc quần áo, đang đứng gọi điện thoại.

Trần Uyển cúp máy, lên tiếng: “Em vừa gọi điện thoại cho giám đốc.”

Minh Đạm gối đầu lên tay, nhìn cô.

Trần Uyển: “Em xin nghỉ thêm ba ngày.”

Minh Đạm vươn một tay ra, kéo cô vào trong lòng hôn một lát, mỉm cười, Trần Uyển cũng cười. Hai người không ngừng thân mật.

Trần Uyển: “Thực sự muốn cứ tiếp tục thế này.”

Minh Đạm: “Vậy làm thế đi.”

Trần Uyển cười, không tiếp lời.

Hai người còn trò chuyện rất lâu, nói về cá trên sông, cây trên núi, những tiết học trong truyền thuyết, cuộc sống của cô ở Bắc Kinh, khi anh đi học ở Trường Sa, thậm chí nói về việc năm đó anh tham gia thi đấu game chuyên nghiệp. Tuy vậy chỉ có một đề tài Trần Uyển không nhắc tới, đó là tương lai.

Bởi vì Trần Uyển biết ở bên bất cứ người đàn ông nào đều phải suy tính đến tương lai.

Chỉ có người đàn ông duy nhất là Minh Đạm này, cô không có cách nào nhắc đến thỏa hiệp và tương lai với anh.

6. Chương 6

Trần Uyển không nghĩ tới khi về đến nhà chào đón cô là một trận sóng to gió lớn.

Bình thường giờ này có lẽ mẹ còn chưa dậy, nhưng vừa vào cửa cô đã nhìn thấy mẹ ngồi ở sô pha, sắc mặt u ám.

Mẹ hỏi: “Đêm qua con ở đâu?”

Trần Uyển: “Nhà bạn ạ. Muộn quá nên con ngại về.” Cô định đi vào phòng, ai ngờ mẹ đứng lên, chỉ vào cô mắng: “Con còn dám nói dối? Đường đường là một đứa con gái mà không biết xấu hổ!”

Trần Uyển: “Sao con lại không biết xấu hổ chứ?”

Mẹ cô nổi giận: “Con qua đêm ở nhà đàn ông là như thế nào, cậu ta là thứ gì?”

Trần Uyển: “Anh ấy là thứ gì ư?”

Mẹ cô không nhịn được nữa, hét lớn: “Cậu ta chỉ là một thằng đánh cá trên sông! Một thằng ngư dân! Đừng cho là mẹ không biết gì hết, con ôm ấp áp áp thằng đó ở bờ sông, mẹ và mọi người khiêu vũ trên quảng trường đều thấy hết! Toàn bộ mọi người đều nói này nọ! Thật mất mặt! Đời này mẹ không cầu hơn người. Mẹ nuôi dưỡng được một sinh viên hàng hiệu, cô con gái ngoan, nhân viên trong công ty lớn, thế mà lại quay về cái thị trấn nhỏ này tìm một thằng ngư dân! Còn ngủ với nó! Thôi xong rồi, mẹ còn sống làm gì, đời này hỏng rồi! Hu hu hu!” Bà không ngừng gào khóc.

Trần Uyển im lặng một lát mới lên tiếng: “Mẹ, anh ấy đâu có như mẹ nói. Anh ấy rất tốt, rất có trách nhiệm. Mẹ đừng kích động, không việc gì phải đòi sống đòi chết.”

Mẹ cô nghe thấy lại nổi giận: “Có trách nhiệm? Trách nhiệm gì? Nó mua nổi nhà ở Bắc Kinh không? Đừng nói là ở Bắc Kinh, nó có nhà ở đây sao? Chỉ cần có một ngôi nhà mẹ sẽ cho con lấy nó! Uyển Uyển con hồ đồ đủ chưa? Mẹ hỏi con, chẳng lẽ con tính ở lại đây sao? Sao hai đứa có thể chứ? Con biết rõ là không thể mà còn qua lại với nó làm gì? Con mê nó ở điểm nào? Là bộ dạng đẹp mắt của nó sao? Nó mê hoặc con, ép buộc con sao?”

Trần Uyển cảm thấy không thể nói chuyện được với mẹ, đi thẳng luôn vào phòng, khóa cửa lại, đeo tai nghe. Lặng lẽ nằm trên giường, không biết qua bao lâu, mới cảm thấy bên ngoài yên tĩnh trở lại, nhưng vẫn còn

mơ hồ nghe thấy tiếng khóc nức nở của mẹ. Đột nhiên cô cảm thấy mệt mỏi, ngay cả tin nhắn của Minh Đạm gửi tới cũng không muốn xem, có lẽ là do tối qua quá mệt nên cô ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh ngủ đã qua giữa trưa, Trần Uyển cảm thấy suy nghĩ đã vô cùng tỉnh táo. Nên làm như thế nào, trong đầu cô đã rõ ràng. Thứ nhất, tạm thời không tranh cãi với mẹ. Không phải sợ, mẹ sẽ không làm được gì cô hết. Trước nay đều là như vậy, mẹ luôn mềm lòng, không nên chọc tức mẹ. Thứ hai, chuyện này có liên quan đến tương lai, cô phải nói chuyện với Minh Đạm.

Trước đêm Trần Uyển rời đi, thời tiết rất tốt. Ánh trăng tỏa sáng trên bầu trời, chiếu sáng mặt nước. Trần Uyển nằm trên chiếc giường nhỏ với Minh Đạm, anh hỏi: “Ngày mai khi nào đi?”

Trần Uyển: “Tám giờ sáng mai đi xe buýt đến Trường Sa, buổi chiều bay về Bắc Kinh.”

Minh Đạm: “Trả lại vé xe đi, ngày mai anh lái xe đưa em đến Trường Sa.”

Trần Uyển lại cười: “Anh có tính toán gì cho tương lai không? Vẫn đánh cá sao? Có phải sẽ bị chịu ảnh hưởng do mùa và mỗi năm không?”

Cô hỏi hơi kín đáo, đó là sự kiêu ngạo của cô.

Minh Đạm cười: “Có chứ. Thực ra thu nhập nghề này không cao, anh chỉ vì hứng thú thôi. Anh thích cuộc sống như vậy. Mỗi ngày ở trên sông, từ từ nhìn mặt trời mọc rồi lặn. Anh cảm thấy đời này không cần phải được chẳng hay chớ, ép buộc bản thân, không phải sống theo cách nhìn của người đời.”

Trần Uyển thầm nói trong lòng: Em cũng thích.

Cô lại hỏi: “Em làm việc ở gần Bắc Ba Hoàn tại Bắc Kinh. Anh từng đến Bắc Kinh chưa?”

Minh Đạm: “Từng đến rồi.”

“Có thích không?”

Minh Đạm: “Nói thật là không thích. Quá nhiều xe và người. Thỉnh thoảng nhìn thấy những người đó cảm thấy bọn họ sống quá vội vàng. Anh không thích đi làm, đời này đừng ai ép anh phải làm việc theo kiểu chín giờ đi làm năm giờ tan sở.”

Trần Uyển vươn tay sờ thuốc ở đầu giường, vừa hút được một hơi đã bị Minh Đạm lấy đi. Anh hút thuốc, cũng không đưa lại cho cô, chỉ vuốt tóc và xoa mặt cô, mỉm cười. Trần Uyển cũng cười, lại hỏi: “Vậy anh có kế hoạch gì cho tương lai không?”

Cách lần khói, Minh Đạm nhìn vào mắt cô. Anh nói: “Uyển Uyển, anh thừa nhận bản thân không thích lập kế hoạch gì cho tương lai. Anh tin đời người luôn thay đổi, sẽ có lúc hợp tan. Cho nên nếu để anh đo đạc tương lai, thì đó sẽ không phải là kế hoạch viết trên giấy hay máy tính. Mỗi năm, từng mùa, thậm chí mỗi ngày cảm nhận hoặc lý tưởng của chúng ta đều thay đổi. Anh chỉ muốn mỗi khắc làm theo con tim mình mách bảo thôi.”

Trời đã khuya, Minh Đạm đưa Trần Uyển về dưới nhà.

Trần Uyển ôm anh một chút, “Minh Đạm, tạm biệt.”

Minh Đạm khẽ hôn trán cô: “Tạm biệt.”

Hai người buông ra, Trần Uyển mới đi được hai bước, lại bị anh kéo vào trong lòng ôm chặt.

Lúc này, trong lòng Trần Uyển đột nhiên hơi khó chịu, như thể có dự cảm nào đó, cô sắp sửa mất đi thứ gì đó.

Sáng sớm hôm sau, Trần Uyển nhắn tin cho Minh Đạm: “Hôm nay em không ngồi xe của anh được rồi. Em phải đến Trường Sa với mẹ, mẹ sẽ ở đó chơi mấy ngày.”

Minh Đạm nhắn lại: “Ừ.”

Trần Uyển đổi vé xe thành bảy giờ sáng, một mình ngồi xe rời đi.

7. Chương 7

Cuối năm là khoảng thời gian bận rộn nhất trong ngành.

Trần Uyên quay về công ty, tất cả mọi chuyện đều giống như cũ. Cô vẫn là nòng cốt trong ngành, không ngừng thức đêm tăng ca tham gia dự án. Giám đốc không nói gì, chỉ là sau đó có một số việc vô cùng ưu đãi với Trần Uyên. Cuối năm đề cử quản lý dự án xuất sắc, cô nhận được phiếu bầu cao nhất.

Ông chủ cũng vô cùng bận rộn. Việc của ông ta quan trọng hơn, nói nói cười cười với nhóm người có danh tiếng và thế lực, không ngừng họp với các quản lý cấp cao. Trần Uyên cũng từng đưa tài liệu cho ông ta mấy lần, nhưng ông ta không nhắc tới chuyện gì hết, vẻ mặt vẫn ôn hòa hỏi thăm cô chuyển về nhà thăm người thân. Trần Uyên trả lời qua loa lấy lệ. Có một lần ông ta đưa cho cô một phần quà, “Tháng trước đi Châu Âu công tác, nước hoa này cho cô.” Trần Uyên nói: “Sếp, ngài quá khách sáo rồi, không cần đâu ạ, không công không thể hưởng lộc.” Ông ta lại mỉm cười, “Cầm đi, tất cả quản lý dự án xuất sắc đều có. Phụ nữ là nước hoa, đàn ông là cà vạt.” Lúc này Trần Uyên mới hiểu ra, nhận lấy.

Khi cô quay về chỗ ngồi, quan sát xung quanh, quả nhiên trên bàn một số người đều có quà tặng giống như thế. Năm nay ông chủ tự mình chọn quà thưởng cho nhân viên xuất sắc. Nó trở thành một giai thoại trong công ty, nhưng sau đó Trần Uyên mới biết được, mọi người đều nhận quà từ chỗ thư kí, chỉ có mình cô là được đưa tận tay.

Minh Đạm không phải là người thường xuyên nhắn tin, gọi điện, bám dính lấy người. Phần lớn thời gian, cả ngày anh đều bật vô âm tín, không biết lúc nào sẽ gửi ảnh hay là gọi một cuộc điện thoại ngắn đến cho Trần Uyên.

Thỉnh thoảng anh gửi ảnh trời chiều trên sông. Cảnh sắc này Trần Uyên đã ngắm vô số lần với anh, nhìn thấy lại khó tránh khỏi nhớ đến khoảng thời gian hai người âu yếm trên thuyền. Trần Uyên cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều, nhắn lại: “Nhớ anh.”

Anh trả lời: “Anh cũng vậy.”

Thỉnh thoảng, anh gửi ảnh đám sóc trên núi, hoặc là cây nấm mộc nhĩ mọc trên cây. Trần Uyên biết ngay là anh là bỏ mặc thuyền đánh cá, leo núi rồi, chỉ là lúc này bên cạnh anh không có cô mà thôi.

Vậy là đi cùng với người khác sao?

Những cuộc điện thoại đều ngắn ngủi, dường như anh cũng không thích lải nhải nhiều, Trần Uyên cũng vậy. Chỉ nói mấy câu về việc nhà rồi anh cúp máy hoặc bên chỗ Trần Uyên bận rộn công việc, vội vàng cúp. Chỉ là thỉnh thoảng Trần Uyên sẽ có suy nghĩ, quái lạ tại sao khi hai người nói chuyện lại giống như chưa bao giờ nói hết vậy. Cho dù mỗi lúc im lặng cũng giống như đang trò chuyện, nhưng hiện tại cả hai bên đều thay đổi.

Mới đầu hai người còn mỗi ngày gọi một cuộc. Sau đó, ba bốn ngày mới có một cuộc. Sau đó nữa chỉ đến cuối tuần Trần Uyên mới có thời gian và sức lực nói chuyện với anh, nhưng khi nói chuyện hai người vẫn rất bình thường, dường như không có gì khác thường hết.

Ý nghĩ chia tay xuất hiện từ khi nào?

Trần Uyên cũng không rõ, nhưng khoảng cách và thời gian có thể làm phai nhạt tất cả. Anh đứng ở đầu thuyền khiến người ta kinh diễm; khi anh hôn cô mang lại cảm giác run rẩy; còn cả cảm giác sớm sớm chiều chiều vô cùng chân thật, hiện tại lại như thể là chuyện của thế giới bên kia. Hiện giờ sự chân thật với cô là sáng sớm mỗi ngày ngồi xe điện ngầm, là tiếng giày cao gót cộp cộp vang lên, là vẻ mặt lạnh lùng mà tự tin. Là sau khi cô thức trắng đêm hoàn thành một phương án quan trọng, trong lòng sẽ có cảm giác tràn đầy năng lượng, là sự tán thưởng của đồng nghiệp cùng chung chí hướng; cả sự quyến luyến, tràn đầy dã tâm cũng như hàng nghìn cơ hội ở Bắc Kinh này. Còn non xanh nước biếc, thị trấn chìm trong màn sương mù mờ mờ dần dần biến mất, trở thành nơi lạc hậu, buồn tẻ. Cô đã lấy lại lý trí và khách quan.

Vậy tại sao còn phải qua lại với đoạn tình duyên mong manh không có tương lai chứ? Trần Uyển tự hỏi bản thân, sau đó cô đã nhận ra sự thật: Cô chỉ là ôm tâm trạng phóng túng bắt đầu với anh thôi.

Thị trấn nhỏ vào đông nhưng không hề quá lạnh, chỉ là vùng nước trở nên hơi lạnh lẽo thôi.

Hôm nay, Minh Đạm hẹn mấy người anh em ăn lẩu trên thuyền. Anh nấu ăn ngon, đồ ăn phong phú rượu bia đầy đủ, mọi người uống tận hứng. Uống say, mấy anh em bắt đầu ở trong khoang thuyền nói chuyện tào lao.

Chuyện đàn ông nói nhiều nhất tất nhiên là phụ nữ.

Một người hỏi: “Anh Minh, lúc nào chị dâu trở về thế?”

Minh Đạm đáp: “Tết âm lịch.”

Người khác cười nói: “Ôi, tận Tết âm lịch cơ à, người trọng sắc khinh bạn như anh Minh lại khó mà thấy mặt rồi. Cả ngày sẽ bám lấy chị dâu!” Mọi người cười ha ha.

Chuyện Minh Đạm qua lại với một cô gái làm việc ở Bắc Kinh, ban đầu bất cứ ai nghe thấy đều cảm thấy không dám tin, sẽ không kéo dài lâu, nhưng bởi vì người này là Minh Đạm thì nó như thể hiển nhiên.

Một người đã uống say, nói: “Anh Minh, đây cũng là lời nói từ tận đáy lòng của em, phụ nữ ấy, nhất là phụ nữ xinh đẹp trông coi không hề dễ dàng, có đúng không? Hơn nữa người ấy còn đi làm ở Bắc Kinh, cái nơi nhỏ tí này của chúng ta không so được. Nếu anh muốn lâu dài thì nên sớm khuyên cô ấy quay về tìm việc. Thi công chức hay làm gì đó đều được.”

“Đúng vậy.” Một người khác xen vào, “Em thấy những nơi như Bắc Kinh Thượng Hải làm sao so được với chỗ của chúng ta. Không khí không tốt, cạnh tranh lớn, cả đời không mua nổi nhà. Ở chỗ chúng ta, tuy rằng kiếm được ít tiền, nhưng thoải mái hơn. Anh Minh có xe có nhà... còn có thuyền! Đúng vậy! Mấy người đàn ông ở chỗ chúng ta đều có thuyền!”

Mọi người đều bật cười. Minh Đạm cũng cười, một lát sau lên tiếng: “Tết âm lịch tôi sẽ đi Bắc Kinh một chuyến. Vương Ba, cậu trông thuyền hộ tôi nhé.”

“Uầy!” Mọi người ồn ào, “Đi Bắc Kinh làm gì thế?”

Minh Đạm: “Tôi đi đón cô ấy về.”

Lúc tiệc tan, Vương Ba là người cuối cùng rời đi. Chờ những người khác đã đi rồi, anh ta mới kéo Minh Đạm nhỏ giọng: “Anh, em trông thuyền cho anh thì không có vấn đề gì, nhưng em cảm thấy bọn họ nói rất đúng. Chị dâu ở Bắc Kinh thực sự là phải coi chừng thật kĩ. Nói thật nhé, anh là người thẳng thắn lại trọng nghĩa, chúng ta quen nhau lâu như vậy, em biết chỉ cần một khi trong lòng anh đã có ai thì sẽ không thể có người khác. Chỉ là mấy hôm nay em không thấy chị dâu gọi điện cho anh, anh luôn tự tập với đám bọn em. Có thể là do em nghĩ nhiều...Tết đến rồi sẽ tốt hơn, yêu xa quả thật mệt mỏi. Nhưng anh à, dù sao hai người cũng mới bên nhau được có mấy tháng, đừng lún quá sâu, chuyện gì cũng phải từ từ.”

Minh Đạm: “Cậu không hiểu rõ tình cảm giữa tôi và cô ấy đâu.”

Vương Ba mỉm cười, hỏi: “Cho em bạo gan hỏi tình cảm đó như thế nào?”

Minh Đạm cũng cười, đáp: “Trước đó khi về quê, tôi chỉ muốn cứ buông thả mà sống. Rõ ràng khi ở bên cô ấy cũng là như vậy, nhưng sau đó lại cảm thấy mỗi khoảnh khắc ở bên cô ấy không hề ướm phí. Cảm giác đó chính là: Đời này chính là cô ấy. Hơn nữa tôi hiểu rõ cô ấy cũng có cảm giác giống tôi. Chuyện kia không đoán trước được, nhưng thật sự đi đến bước này là may mắn của tôi. Chuyện này không liên quan gì đến vấn đề thời gian ngắn hay dài, có người kết hôn mười năm mà trái tim ngày càng xa cách. Chúng tôi mới có mấy tháng, phần lớn thời gian đều ở cách xa nhau. Cô ấy bận rộn công việc cho nên ít gọi điện. Chẳng lẽ một người đàn ông như tôi mỗi ngày oán giận sao? Nhưng tôi hiểu rõ chị dâu cậu không có chuyện dễ dàng thích một người đàn ông khác, trừ khi cô ấy phản bội chính mình.”

Vương Ba nghe thấy mà cảm động: “Được, anh Minh đã nói như vậy thì em yên tâm rồi. Tổng kết lại một câu chính là: Khi đã ở bên một người đàn ông tuyệt vời vĩ đại như anh Minh, làm sao còn để ý được những

con người tầm thường kia chứ. Anh, em hy vọng hai người sẽ thật tốt đẹp, ngày hai người kết hôn, em phải làm phù rể! Cũng để cho em được dính lây không khí vui mừng!”

Minh Đạm cười: “Cám ơn.”

Vương Ba nói tiếp: “Nhưng hai người thường xuyên ở hai nơi cũng không phải là cách. Bắc Kinh xa như vậy, anh cũng không thể thường xuyên đi đi về về được.”

Minh Đạm: “Đi đi về về thì sao chứ? Cứ dụng tâm trước đã, rồi tới ngày nào đó sẽ lựa chọn. Nếu cô ấy không bỏ được thì tôi sẽ đi Bắc Kinh, tùy tiện mở cửa hàng gì đó kiếm cơm, sống bên cô ấy.”

Một mình Minh Đạm trở lại khoang thuyền, nhưng không hề cảm thấy buồn ngủ. Anh lấy bàn vẽ từ bên dưới ra, ngồi ở đuôi thuyền, dựa vào ngọn đèn trên đỉnh đầu, từ từ vẽ.

Bức tranh là buổi sáng ngày hôm đó, hai người leo lên chín trăm chín mươi chín bậc thang, xoay người nhún nhảy, ngắm phong cảnh trên ngọn núi cao nhất bên bờ sông Nguyên, nhưng người trong tranh chỉ có mình cô, đó là cô trong mắt anh.

Đỉnh núi đầy sương mù, qua ngòi bút biến thành bức tranh thủy mặc, còn cô đứng dưới ánh mặt trời, tóc dài tung bay. Có lẽ cô không biết được vẽ mặt của mình vào khoảng khắc ấy vô cùng thoải mái, vô cùng hồn nhiên, giống như một đứa trẻ say mê. Trong phút chốc đó, Minh Đạm mới cảm nhận được cô xinh đẹp nhường nào.

Hiện tại, tranh cũng sắp vẽ xong rồi, chỉ còn một ít chi tiết thôi.

Không biết Minh Đạm vẽ bao lâu, hơi mệt mỏi, ngừng tay, châm điếu thuốc.

Di động vẫn không có động tĩnh gì.

Tuần trước anh gọi hai cuộc cho cô, nhưng cô không bắt máy. Nếu theo thường lệ, cô bận công việc, lúc ấy không nhận được thì chắc chắn sau đó sẽ gọi lại, nhưng lần này thời gian đã hơi lâu.

Minh Đạm hút hết điếu thuốc, định cầm điện thoại lên gọi, chợt nhìn thấy tin nhắn của Trần Uyển:

“Minh Đạm, chúng ta chia tay đi. Chúng ta không thích hợp, là em có lỗi với anh. Cứ vậy nhé, không cần liên lạc.”

Minh Đạm bỏ di động xuống, cầm bút, tiếp tục vẽ nốt. Sau đó đứng lên, đi đến đầu thuyền, quăng bút vào trong nước. Anh ngẩng đầu chỉ thấy nước sông mờ mịt, tối om. Ánh trăng treo trên đỉnh đầu lại vô cùng tròn, vô cùng sáng.

8. Chương 8

Trần Uyển đột nhiên ngã bệnh.

Bác sĩ chẩn đoán là bị cảm nặng, nhưng thực ra cô không bị nhiễm lạnh hay say nắng, cuộc sống có quy luật, không tìm được bất cứ nguyên nhân nào gây bệnh.

Chỉ là cả người vô cùng mệt mỏi.

Trạng thái đó kéo dài mấy tuần, người xung quanh đều cảm nhận được sự buồn bã của cô, nhưng cô không hề phát hiện ra, cô vẫn cho rằng tất cả mọi thứ đều bình thường.

Có một lần, bạn thân hỏi cô: “Trần Uyển, gần đây có phải cậu xảy ra chuyện gì không? Nói đi, đừng giấu trong lòng.”

Trần Uyển đáp: “Không có.”

“Cậu đừng gạt tở. Trước kia cậu đâu có thế này.”

“Trước kia tớ thế nào, hiện tại tớ ra sao chứ?”

Bạn thân: “Không thể nói nên lời. Chỉ là giống như có tâm sự.”

Trần Uyển: “Có thể là do gần đây làm việc quá mệt mỏi.”

Tối gần Tết âm lịch, Trần Uyển quyết định không trở về nhà, gọi điện thoại cho mẹ.

Mẹ nói: “Cũng tốt.”

Trần Uyển không nói gì.

Trước kia Trần Uyển không biết hóa ra vào Tết âm lịch, Bắc Kinh gần như biến thành một thành phố trống không. Một mình cô đi siêu thị, một mình đến công ty tăng ca, một mình đi xem phim. Tối đêm giao thừa, một mình cô nấu một nồi sủi cảo, thêm bia và thuốc lá, mở TV xem Xuân vãn, nhưng không hề xem.

Ngoài cửa sổ, có người đốt pháo hoa ở nơi rất xa. Thành phố vô cùng yên tĩnh. Trần Uyển nhìn một lát, trong đầu đột nhiên nhớ đến bờ sông ở quê nhà, quảng trường tầm thường mà náo nhiệt. Lúc này chợt sáng chợt tối, có rất nhiều người đốt pháo hoa bên bờ sông.

Trần Uyển lấy di động ra xem, lật lại một tháng trước. Liên tục ba ngày không có một cuộc gọi nào.

Anh là người đàn ông rộng lượng, sau ba ngày, cuối cùng vẫn không gọi điện cho cô.

Trần Uyển lau khô nước mắt, bắt đầu ăn sủi cảo.

Hôm mừng ba Trần Uyển nhận được điện thoại của ông chủ.

Ông ta hỏi: “Trần Uyển, năm nay cô không về mà ở lại Bắc Kinh ăn Tết à?”

Trần Uyển đáp: “Vâng ạ.”

Ông ta nói: “Vậy buổi tối ăn một bữa cơm nhé.”

Trần Uyển: “Vâng.”

Vừa qua buổi trưa đã có xe đỗ dưới lầu. Không phải chiếc xe ông chủ thường đi, mà là một chiếc Porsche màu xanh càng thêm trẻ trung tràn đầy sức sống. Trần Uyển mở cửa xe, phát hiện người lái xe là ông chủ.

Cô hỏi: “Sao ông chủ lại tự đến thế này?”

Ông chủ đáp: “Lái xe về nhà nghỉ Tết rồi. Tôi đành phải tự mình đến đón cô thôi.”

Trần Uyển: “Nhân viên nho nhỏ mà được đích thân ông chủ đến đón, tôi thật sự cảm thấy vinh hạnh.”

Hai người đều cười.

Trên đường đi ông ta hỏi một số chuyện, Trần Uyển đáp qua loa. Giao thông ở Bắc Kinh trong Tết âm lịch rất tốt, đi thẳng một đường đến biệt thự ở Bắc Ngũ Hoàn, hoặc gọi là trang viên thì thích hợp hơn. Ông chủ đi thẳng xe vào cửa, đỗ bên dưới biệt thự, rồi mở cửa xe cho cô.

“Tôi mang cô đi dạo rồi ăn tối sau.” Ông ta nói.

Vườn hoa được bài trí vô cùng lịch sự tao nhã, mai vàng, nhài, chiếc cầu nhỏ nối với đình nghỉ mát, yên tĩnh mà tràn đầy sức sống. Trần Uyển nhìn mà cũng thấy tâm trạng yên bình hơn. Ông chủ đưa cô đi dạo hơn nửa vòng, sau đó kéo tay cô: “Phía sau biệt thự còn có vườn rau, có muốn đi xem không?”

Trần Uyển: “Vâng.” Đi được hai bước, tìm cơ hội rút tay về.

Bữa tối là do đích thân ông chủ nấu. Trần Uyển ngồi trong phòng ăn, nhìn ông ta bung mảy đĩa thức ăn lên, đột nhiên nghĩ đến khi ở trên thuyền, Minh Đạm nấu cá cho cô ăn, hương vị vô cùng ngon.

Ông chủ cũng ngồi xuống, hỏi: “Cô biết nấu ăn không?”

Trần Uyển đáp: “Đêm giao thừa tôi còn phải ăn sủi cảo đông lạnh.”

Ông chủ cười ra tiếng.

Vì có ông ta mở lời nên Trần Uyển cũng trò chuyện câu được câu chăng, không khí bữa ăn hòa hợp. Sau đó, ông ta đưa cô lên sân thượng, nói: “Có thể ngắm sao trời ở trên đây.”

Sau khi đến Bắc Kinh, đã bao lâu Trần Uyển không thấy sao trời rồi?

Tuy rằng ở vùng ngoại ô tối nay chỉ có thể thấy được mấy ngôi sao thưa thớt, nhưng có lẽ đã là phong cảnh quý giá nhất ở Bắc Kinh rồi.

Gió hơi lớn, Trần Uyển ngẩng đầu nhìn một lát, ông chủ cởi áo ra khoác cho cô: “Không phải vừa mới khỏi bệnh sao? Đừng để bị lạnh.” Trần Uyển nói: “Cảm ơn.”

Ông chủ lại ôm bả vai cô, không buông ra. Ông ta hơi thấp so với Minh Đạt, nhưng giữ dáng người rất tốt. Người đàn ông trung niên sống an nhàn sung sướng, trên người chỉ có một chút mùi nước hoa, vòng ôm cũng khá ấm áp.

Ông ta nói: “Trần Uyển, sau này để cho tôi chăm sóc em ở Bắc Kinh nhé. Muốn làm gì thì làm, muốn gì cứ nói. Tôi sẽ giúp em thực hiện ước mơ. Nơi em ở chật quá, tôi sẽ mua nhà gần công ty cho em. Trong gara có mấy chiếc xe, mua chiếc mới cũng được. Nếu muốn ra nước ngoài học thêm, tôi sẽ đưa em đi. Tôi nói những lời này không phải là đưa ra điều kiện, mà chỉ là thành ý thôi. Tôi thích em, từ lần đầu tiên nhìn thấy em ở trong công ty đã thích rồi, chỉ muốn chiều chuộng em. Em thấy có được không?”

Trần Uyển đột nhiên nghĩ tới đêm đầu tiên khi về nhà vào tháng mười, chính vào hôm đó cô gặp được Minh Đạt. Cô đã đặt tay lên ngực tự hỏi: Chẳng lẽ cô không hề động lòng chút nào với ông chủ sao?

Thấy cô không nói gì, ông chủ xoay người cô, hôn xuống.

Trần Uyển về đến nhà đã là hơn mười một giờ đêm. Chiếc xe Porsche chạy như bay.

Cô soi gương, nhìn quần áo và tóc đã hơi lộn xộn, nhưng chỉ cần chỉnh lại một chút là được.

Cô biết mình đã đụng phải cái sọt lớn. Cuộc sống, công việc, tương lai sau này... đều sẽ khác, nhưng không hề có cảm giác trút được gánh nặng.

Cuối cùng trong lòng vẫn không hề dễ chịu chút nào. Thoáng nhìn qua mấy chai bia còn đầy trên bàn, cô cầm lấy một chai, khui ra uống.

Hơn mười hai giờ, cô gọi điện thoại cho Minh Đạt.

Cuộc gọi đầu tiên, chuông vang lên hơn hai mươi tiếng, không bắt máy.

Lần thứ hai, khi vang lên tiếng thứ năm, anh bắt máy: “A lô.”

Bên chỗ anh rất ồn ã, có tiếng đánh mặt chược, cũng có tiếng cười nói, rất náo nhiệt.

Trần Uyển: “Cảm ơn anh.”

Minh Đạt: “Cảm ơn anh cái gì?”

Trần Uyển đột nhiên ghen ngào: “Cảm ơn sự xuất hiện của anh đã khiến em không lựa chọn sa đoạ.” Cô cúp máy.

Ngoài cửa sổ pháo hoa không ngừng nổ tung, chiếu sáng một góc trời. Minh Đạt bị nhét rượu vào tay, cứ thế đứng yên.

Có người hỏi: “Này anh Minh, đang nghĩ gì thế? Xử lý đi.”

Minh Đạt uống một hơi cạn sạch, đi ra ngoài, đứng dưới bầu trời, nhìn ánh sáng từ pháo hoa, vẫn không nhúc nhích.

Mấy hôm sau.

Vương Ba cảm thấy mình không hiểu sao chuyện lại phát triển như thế này, kéo tay áo Minh Đạt, dõ khóc dõ cười: “Anh, anh thật sự muốn bán thuyền đi sao? Chiếc thuyền này là toàn bộ tâm huyết của anh đấy. Sao phải bán chứ? Thất tình cũng không cần phải bán thuyền chứ, đi cắt tóc là được rồi mà. Không phải nói mỗi ngày sẽ ngắm mặt trời mọc rồi lặn với anh em sao?”

Minh Đạm đáp: “Tóc đã cắt rồi. Trước đó đã có mấy người hỏi giá, thay tôi bán cho người trả giá cao nhất.”

Vương Ba: “Thực sự phải bán sao?”

Minh Đạm: “Tôi không cần con thuyền này nữa rồi.”

9. Chương 9

Hơn nửa năm sau.

Trần Uyển thay đổi công việc, chuyển tới một công ty có tiếng trong ngành liên quan. Khi phỏng vấn, đối phương hỏi cô: “Công ty XX dẫn đầu trong ngành, có biết bao nhiêu người chen chúc nhau muốn vào, tại sao cô lại từ chức? Nói thật, tuy chúng tôi không kém so với XX, nhưng vẫn có chút chênh lệch.”

Đây quả thật là một câu hỏi quan trọng, nếu Trần Uyển trả lời không tốt, chỉ sợ sẽ không nhận được công việc này.

Cũng không biết đột nhiên ý nghĩ xuất hiện từ đâu, cô đáp: “Bạn trai tôi ở quê. Nghe nói công ty có chi nhánh ở tỉnh Hồ Nam chỗ chúng tôi, công việc rất tốt. Không giấu gì ngài, tôi là muốn tích lũy kinh nghiệm mấy năm trong tổng công ty, rồi sẽ xin quay về Hồ Nam.”

Lý do này vô cùng chu đáo, người phỏng vấn mỉm cười hài lòng.

Nửa năm đó, Trần Uyển còn vất vả hơn so với trước. Dù sao cũng là bắt đầu một lần nữa, nhưng cô đã có kinh nghiệm làm việc ba năm, không thể có chuyện chịu thất bại so với đám vừa mới tốt nghiệp. Cuối cùng, trong nửa năm này cô đã thành công, trở nên xuất sắc, tiền lương cũng tăng lên bằng hai phần ba ban đầu, cuối cùng đã đứng vững. Sau khi có lần đảo lộn này, công việc bắt đầu dần ổn định.

Còn công ty cũ, ngoài một số đồng nghiệp có quan hệ tốt thì không liên lạc với bất cứ ai nữa.

Có hai ba chàng trai theo đuổi cô, cô từng qua lại với một người, nhưng sau mấy ngày không có nổi chút hứng thú nào, vì thế đành từ bỏ.

Bạn thân trêu ghẹo cô: “Uyển Uyển, cậu sắp tròn hai sáu rồi, chả chịu yêu đương gì cả, vẫn là... chỗ đó?”

Hai mươi tuổi vẫn còn xử nữ đã là hiếm thấy. Qua hai lăm tuổi vẫn vậy thì tất nhiên sẽ bị người cười nhạo. Trần Uyển hút thuốc, cười nói: “Ai bảo với cậu tớ còn?”

Bạn thân kinh ngạc: “Nói mau nói mau! Con đường này là do người anh hùng nào khai phá? Tại sao tớ lại không biết?”

Vì thế, trong quán cà phê buổi trưa, Trần Uyển kể lại chuyện một năm trước với cô bạn thân, đoạn tình cảm ngắn ngủi nồng nhiệt giống như ngày hè. Giọng điệu thoải mái tựa như nói chuyện của người khác. Sau khi bạn thân nghe xong cũng lộ ra vẻ mặt say mê: “Theo như cậu nói thì Minh Đạm kia có thể thỏa mãn tất cả ảo tưởng của phụ nữ. Nhưng cậu chia tay là đúng, anh ta quả thật không thích hợp với cậu. Một người đàn ông trong thị trấn nhỏ làm gì có tương lai với cô gái ưu tú như cậu chứ.”

Trần Uyển: “Đúng vậy.”

Cô nghĩ mình đã hoàn toàn từ bỏ, cho nên hiện tại có thể bình thản kể với người khác về anh.

Tháng mười, Trần Uyển lại về quê một chuyến. Do một năm chưa về, nên phải thăm mẹ. Hơn nữa còn là chuyển tới công ty mới, Tết âm lịch cô chủ động nhận nhiệm vụ tăng ca, do đó sẽ không quay về nữa.

Ở nhà mấy ngày cũng khá hòa hợp với mẹ. Mẹ cô còn nói: “Uyển Uyển nhà ta tính cách không còn hiếu thắng như trước, hiện tại mẹ cảm thấy dịu dàng hơn rất nhiều, chỉ là... sớm tìm con rể về cho mẹ. Tìm ở Bắc Kinh đi, sau này mẹ chăm con cho.”

Trần Uyển cười đáp: “Vâng.”

Có một hôm, mấy bạn học hẹn cô đến thăm giáo viên chủ nhiệm cấp ba. Trần Uyển không bận gì, tới sớm đi dạo trong trường.

Sau đó dừng chân trước tủ kính trưng bày ảnh học sinh tốt nghiệp. Cô tìm được mình ở trong đám người kia, là người đứng đầu trong lớp, đứng ở vị trí bắt mắt nhất.

Cô lại nhìn tiếp, tìm được ảnh chụp tốt nghiệp trên cô hai khóa.

Vóc dáng anh cao, đứng ở giữa hàng cuối cùng. Khi đó mọi người đều mặc đồng phục áo trắng quần xanh, nhưng anh vẫn rất tuấn tú. Chỉ là dáng vẻ ngây thơ, tóc cùng dài hơn, thoát nhìn vô cùng dịu dàng. Trần Uyển cảm thấy ánh mắt anh không hề thay đổi. Khi mười tám tuổi, ánh mắt thâm trầm hơn rất nhiều so với bạn cùng tuổi, nhưng khóe miệng có ý cười.

Trần Uyển ngắm rất lâu.

Cô không biết mình rơi nước mắt tự bao giờ nữa.

Rõ ràng đã hơn nửa năm rồi, thỉnh thoảng khi nhớ đến anh đã không còn rơi lệ; nhìn thấy ảnh những nơi bọn họ đã đi qua, cũng không khóc; cho dù mẹ nhắc đến anh mắng mỏ anh, cũng không có phản ứng gì; đi ngang qua bờ sông, qua quán net, trong lòng vẫn rất bình tĩnh. Vậy mà hiện tại khi nhìn thấy ảnh chụp thời niên thiếu của anh, lại còn là tấm ảnh chụp tốt nghiệp, lại đột nhiên vỡ òa. Rất nhiều kỷ ức đã bị cô lãng quên dần xuất hiện. Anh đứng ở đầu thuyền, để cá dưới chân cô, nhìn thấy hình xăm của cô; anh đứng dưới bậc thang, hỏi tên cô; anh hôn cô trong căn phòng tối; anh ngồi bên bếp lò, cầm quần áo của cô, hai má ửng đỏ, mỉm cười với cô...

Trần Uyển lấy tay che mặt, thế giới trở nên tối đen.

Một lát sau, có một câu nói đã từng nhìn thấy ở nơi nào đó như luồng ánh sáng chiếu vào đầu cô, vô cùng đau đớn.

“Bạn cho rằng bỏ qua chỉ là một đoạn tình cảm, nhưng hóa ra là cả đời.”

Trần Uyển tìm dọc bờ sông hai ngày nhưng vẫn không tìm thấy chiếc thuyền kia, cũng không hỏi thăm được gì.

Số di động của anh cũng đã không còn liên lạc được.

Thời gian cô và Minh Đạm ở bên nhau quá ngắn, cũng không quen biết bạn bè của anh. Cuối cùng đi đường vòng bằng quan hệ của bạn bè mới nghe được tin tức về anh.

Có người nói: “Minh Đạm à? Anh chàng dễ nhìn học trên chúng ta hai khóa đúng không? Trước kia còn là tuyển thủ chơi game chuyên nghiệp? Đó là một truyền kì. Nghe nói năm nay anh ta đã theo bạn gái đi nơi khác rồi.”

10. Chương 10

Lại một Tết âm lịch nữa đến.

Bởi vì đây là dự án quan trọng trong nước, nên có thêm mấy đồng nghiệp ở lại Bắc Kinh tăng ca với Trần Uyển. Hôm nay là giao thừa, một lão đồng nghiệp tham ăn nói: “Aiz, gần ngõ Đồng La Cổ có mở một quán cơm gia đình Hồ Nan, tuy vị trí hơi xa, nhưng tôi từng đến đó ăn một lần, ngon lắm. Cho nên năm nay ăn cơm tất niên, tôi quyết định đến đó. Tối mai cũng không cần lo về muộn.”

“Tôi cũng từng ăn ở đó một lần.” Một đồng nghiệp nữ nói, “Món ăn có tiếng nhất là cá đúng không? Ông chủ còn rất đẹp trai nữa chứ.”

Có người nói: “Trần Uyển không phải là người Hồ Nam sao, cho cô ấy đi ăn thử xem có chính tông không.”

Tối hôm sau, mọi người đến quán ăn. Hai bên cửa treo đèn lồng màu đỏ, bên trong có bồn cây xanh, có rất nhiều khách, có thể thấy được việc buôn bán khá tốt.

“Quán ăn Đạm Đài” Người đồng nghiệp đọc tên.

Quán ăn này cải tạo từ nhà dân, có chút phong tình của cổ trấn Vân Nam. Ở Bắc Kinh quả là một phong cách riêng. Mọi người ngồi xuống, gọi mấy món, không ngừng khen.

Có người nhắc đến ông chủ nhà hàng: “So với bên ngõ Đồng La Cổ thì tốt hơn. Nghe nói ông chủ là người Hồ Nam, dồn hết tất cả tài sản thuê chỗ này, làm ăn rất thịnh vượng.”

“Đúng là có quyết đoán, còn đẹp trai nữa, có phẩm vị, chắc chắn bà xã của anh ta hạnh phúc lắm!” Có đồng nghiệp nữ cảm thán.

“Có phải trong đám đồng nghiệp chúng ta chỉ còn mỗi Trần Uyển độc thân?” Có người ồn ào, “Hay là mỹ nữ thử bắt lấy ông chủ nhà hàng này xem, cũng thích hợp lắm đấy nha!”

Mọi người cười to, Trần Uyển cũng cười: “Tôi không có hứng thú với chủ nhà hàng.”

Lúc này món cá chính được mang lên. Sau khi ăn mọi người đều tấm tắc khen ngợi. Trần Uyển cũng gấp ăn, vừa ăn một miếng, sững người. Sau đó mọi người nói gì đều không lọt vào tai. Cô cẩn thận nhai từng miếng một, lại ngẩng đầu nhìn biển hiệu ở cửa, trong đầu đột nhiên trở nên trống rỗng.

“Ông chủ đến kìa!” Có người nói.

Trần Uyển ngẩng đầu, đồng nghiệp nữ bên cạnh thấp giọng: “Ồ, không phải là anh chàng ưa nhìn kia sao... À, anh chàng này... cũng đầy đặn quá.”

Là một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, dáng người trung bình, người hơi đầy đặn, không đẹp trai cho lắm, nhưng luôn hơi nở, vẻ mặt tươi cười bừng rượi mời khách.

Lúc này tim Trần Uyển mới trùng xuống.

Ông chủ nhanh chóng đến bàn bọn họ, cười hề hề, nói mấy câu chúc mừng. Tất cả mọi người đứng lên chạm cốc với anh ta.

Trần Uyển đột nhiên cảm thấy anh ta hơi quen mắt, nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Khi ánh mắt ông chủ nhìn cô cũng hơi sững sốt, cẩn thận quan sát mấy lần, sắc mặt đột nhiên thay đổi, vội vàng nói: “Tôi còn có chút việc, mọi người ăn từ từ.” Xoay người rời đi.

Mọi người cũng không để trong lòng, đều cười nhạo người đồng nghiệp từng khen ông chủ dễ nhìn, Người đồng nghiệp kia cũng không chịu thua, “Không phải đâu, lần trước tôi đến ăn cơm ông chủ thật sự rất tuần tú mà, hôm nay sao lại đối người chứ. Aiz, tôi biết rồi, chắc chắn là có hai ông chủ hùn vốn rồi...”

Trần Uyển đột nhiên nhớ ra đã gặp ông chủ kia ở đâu.

Cô ngẩng đầu, nhìn dưới cửa hiên trong sân có người đi ra. Anh cũng mặc áo khoác đen giống như Minh Thụy, tóc cắt rất ngắn, khuôn mặt sắc nét, cầm một chai rượu đi về phía bên này.

Trần Uyển không dám nhìn anh, trong lòng cô lo sợ không yên cú đầu.

Anh đi đến bàn này, để chai rượu xuống, “Cám ơn mọi người đã chiếu cố việc làm ăn của tiệm. Tôi là ông chủ Minh Đạm, vừa rồi là anh họ Minh Thụy của tôi. Tôi cũng kính mọi người một ly, chúc mọi người năm mới vui vẻ.”

Tất cả mọi người đều đứng lên, cười nói ông chủ quá khách sáo, cũng chúc cửa hàng làm ăn phát đạt. Minh Đạm chạm cốc với từng người, đến lượt Trần Uyển, cô ngẩng đầu.

Minh Đạm nói: “Năm mới vui vẻ, công việc thuận lợi.”

Trần Uyển đáp: “Năm mới vui vẻ, làm ăn thịnh vượng.”

Hai người đều uống cạn ly.

Bàn bên cạnh có không ít người nhìn qua, chờ Minh Đạm đến kính rượu. Ai ngờ anh uống xong bàn này lại xoay người rời đi, trở về buồng trong.

Người đồng nghiệp nữ nghi hoặc: “Aiz, sao ông chủ đẹp trai chỉ mời rượu mỗi bàn chúng ta thế này?”

“Chẳng lẽ hôm nay chúng ta là bàn may mắn sao?”

Chỉ có mình Trần Uyển ăn đồ không còn tí khẩu vị nào.

Sau khi ăn xong, một đồng nghiệp đi tính tiền, lúc quay lại vẻ mặt càng thêm hưng phấn kì quái, “Này! Bọn họ miễn phí cho bàn chúng ta, bảo ông chủ nhỏ dặn không cần phải thanh toán.”

“Ông chủ nhỏ là ai thế?”

“Chính là người ưa nhìn kia ấy.”

Mặc dù mọi người cảm thấy kì quái, nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân. Ra khỏi nhà hàng đều tự lái xe hoặc gọi taxi về. Có người tiện đường muốn đưa Trần Uyển về nhà thì cô lại từ chối: “Mọi người đi trước đi, tôi còn có hẹn với bạn, sẽ về sau.”

Cửa nhà hàng cuối cùng cũng im lặng. Trần Uyển đứng yên rất lâu, lại đi vào. Nhân viên phục vụ nhìn thấy cô hơi sững sốt. Cô đi thẳng về phía sân sau. Có người muốn ngăn, lại bị Minh Thụy thấy, phát tay ra hiệu không cần, nhìn thấy cô, khẽ ho mấy tiếng,

Phía sau rất nhỏ, cũng rất cũ. Minh Đạm ngồi trong phòng, cửa mở, anh đốt một chậu than trước mặt, trên người mặc áo len dày, đang sưởi ấm. Bên cạnh có chiếc bàn nhỏ, đặt rượu và thức ăn, đang uống một mình.

Anh ngẩng đầu nhìn thấy cô.

Trần Uyển đi qua, hỏi: “Sao anh lại đến Bắc Kinh?”

Minh Đạm rót một chén rượu, nhấp môi, đáp: “Sao anh không thể tới Bắc Kinh chứ?”

Trần Uyển lại hỏi: “Bạn gái anh đâu?”

Anh lại rót rượu, im lặng, uống cạn.

“Sao lại suýt chút nữa sa đọa?” Minh Đạm hỏi.

Trần Uyển hơi sững sốt, “Không có gì, chỉ là từ chối một số người, một số việc thôi.”

“Uống không?” Anh hỏi.

Trần Uyển: “Có.” Ngồi xuống đối diện anh, anh lấy chén, rót đầy cho cô. Trần Uyển quan sát xung quanh, đây là căn phòng nhỏ nhất, chỉ có một chiếc giường đơn, bên trên đặt chiếc chăn, có thiết bị sưởi cũng không ấm được. Bên giường chỉ có một đôi dép lê nam. Bên cạnh giá áo phơi mấy bộ của anh. Tuy cửa hàng phía trước náo nhiệt ngăn nắp, nhưng con người ở phía sau là điển hình cho cuộc sống phiêu bạt.

Minh Đạm: “Cạn chén.”

Trần Uyển giơ chén rượu lên, lại nhớ đến khi ở trên thuyền nhỏ hai người cũng vây quanh bếp lò vui đùa. Khi đó anh ôm cô, hôn cô, trêu chọc cô, dỗ dành cô.

“Sao đã đi rồi còn quay lại?” Minh Đạm hỏi.

Cổ họng Trần Uyển hơi khô, hơi hai tay, “Đến nhìn anh.”

Minh Đạm đã hơi ngà ngà say, hai má ửng đỏ. Anh ngẩng đầu, nhắm mắt lại, hỏi: “Bạn trai đâu?”

Trần Uyển đáp: “Không có. Vẫn luôn không có.”

Minh Đạm im lặng một lát, mỉm cười: “Trần Uyển, anh vốn tính đợi nhà hàng ổn định sẽ đi tìm em, chính là sau Tết âm lịch ấy. Không nghĩ tới em lại tìm được anh trước.”

Trần Uyển bật khóc.

Trên bầu trời tuyết rơi xuống nhanh chóng tạo thành một lớp. Tiếng chuông vang lên trong đêm khuya, mọi người ở đằng trước sôi nổi reo hò.

Minh Đạm cầm tay Trần Uyển.

Mọi người đều nói chân trời góc biển có hạn.

Còn trong lòng cô trên mặt nước xanh biếc luôn có con thuyền nhỏ cập bến.

Chỉ có tương tư là vô hạn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-cung-co-khi-can>